

Bút Ký: Châu Nhật Tân Ph.D.

CHƯƠNG 1989

Các Chư Vị cứu nguy.

Kể từ năm 1987, tôi tập trung vào việc học nên việc làm ít lại. Vì thế, chuyên thiếu hụt luôn quanh quẩn mà cuộc sống không lúc nào là không thiếu hụt. Dầu lúc đó tôi chăm chỉ học cỡ nào, quên đi miếng ăn, thức uống cỡ nào thì cuối tháng cũng phải lo tiền trả tiền nhà.

Có lần, còn vài ngày nữa là phải trả tiền nhà mà tôi lúc ấy chỉ còn 9 đồng. Tôi, Tiến và người sống trong nhà lúc đó tổng cộng là 5 người. Chỉ có tôi và anh Thuận là vừa học, vừa làm cũng không có đủ tiền gần 600 đồng để xoay xở mọi chuyện vừa tiền nhà vừa điện, gaz, nước, phone,... Ai cũng lo, cũng vô kế khả thi. Một hồi thì có hai người vô gia cư đến một Việt, một Mỹ (*Nguyễn Hiếu Trí và David Mason*). Thấy họ đói, tôi cho họ ăn hết phần ăn cuối cùng của cả nhà (*còn một tí cơm cuối cùng khoảng 2 chén với một đĩa xương cá thừa cùng một ít nước mắm trong đĩa*).

Tôi nói với họ nếu không có chỗ ở thì ở với tôi, tôi cho chỗ ở và giúp họ kiếm việc làm vì dầu gì tôi còn hơn họ, còn có một cái mái che đầu thêm được vài ngày nữa. Họ đã ở với tôi rồi sau đó, trái lại họ đã giúp tôi. Ngày hôm sau họ nhờ tôi dẫn họ đi xin trợ cấp của chính phủ. Họ là người Mỹ vô gia cư nên có thể xin được trợ cấp chỉ có một trở ngại là họ không có địa chỉ để nhận tiền trợ cấp... Sau khi nhận được tiền, họ đưa cho tôi một phần để trang trải tiền nhà, cơ nguy bị đuổi khỏi nhà được tạm chấm dứt và từ đó nhà có thêm 2 nhân vật mới.

Sự cứu nguy và những trang sử đời.

Cũng vào một ngày cuối tháng, hoàn cảnh khó lại xảy đến. Tôi chỉ còn 21 đô la mà vài ngày hôm sau tôi cần vài trăm đô để trả tiền nhà. Ngồi suy đi, tính lại, tôi rà xem “bữa bói” của mình còn được những gì. Thì tôi phát hiện, tôi còn khả năng coi tử vi mà bấy lâu chưa lấy ra xài. Đó cũng là điều hay, vì tôi có thể dùng ngày cuối tuần xem tử vi cho người hay nhận thư gởi ngày tháng năm sinh của người, coi xong giải đoán rồi gởi lại cho họ. Kiếm cũng được tiền, mà lại tiện nữa.

Thế là tôi dùng toàn bộ số tiền có được để đăng quảng cáo coi tử vi. Thời gian đó, người Việt Nam xem tử vi có đăng báo chỉ có 3 hoặc 4 người: Ông Vũ Tài Lục (*tác giả của cuốn Đàn bà trong tướng mệnh học...*), ông Nhân Quang và ông Nhựt Thanh (*nhà phát hành lịch sách Tam Tông Miếu và sau này đó đến Đại Hùng Linh Điện*). Có thể có ông Cao Trung (*tác giả các cuốn sách về địa lý Tả Ao và sau này cũng có đến ĐHLĐ*). Có lẽ tôi là người thứ tư hoặc thứ năm có đăng báo quảng cáo xem tử vi.

Ngày ngày báo ra đầu tiên đã có người gọi đến để xin xem số. Anh ta nói có chuyện rất là quan trọng muốn đến xem. Tôi hỏi anh ta ngày tháng năm sinh nhưng kẹt là anh không nhớ giờ sinh. Lúc đó cũng là cái kẹt cho tôi, vì không nhớ giờ sinh thì tôi phải lấy đến 12 lá số, rồi tùy theo khuôn mặt của người mà tôi chọn sao Chính Diệu tọa thủ mà từ đó phẳng ra giờ sinh. Nhưng nếu phải lấy cả 12 lá số thì khả năng của tôi lúc đó phải mất... cả ngày mới lấy xong. Nói thẳng, tôi cũng không phải là chuyên nghiệp như các nhà chuyên nghiệp về tử vi mặc dầu tôi nghiên cứu môn này từ nhỏ và cũng từng coi cho rất nhiều người khi còn ở trại tỵ nạn. Tôi thoát khỏi với người khách hàng đầu tiên này:

- Báo ra sớm một tuần, chứ tôi chưa dự định coi trong tuần này!
- Thầy giúp giùm tôi! Tôi cần lắm!

Người ta năn ni riết nên tôi phải cho cái hẹn ngày mai. Tôi nghĩ “vùng Santa Ana có một tiệm bán chương trình điện toán lấy lá số tử vi. Mà đường đi từ nhà đến đó hơn 1 tiếng, về hơn 1 tiếng vị chỉ khoảng 3 tiếng. Cũng còn mau hơn là ngồi một mình lấy 12 lá số!”. Nghĩ như vậy, nên tôi phóng xuống Santa Ana đến tiệm trên. Chương trình tử vi lúc đó được bán với giá 10 đô la nhưng tôi làm gì mà có tiền! Vì thế, tôi nói với người bán để tôi thử xem chương trình hoạt động như thế nào và tôi đã dùng ngày tháng năm sinh của người khách hàng đầu tiên để thử với 12 giờ rồi in ra 12 lá số. Công việc làm chỉ trong tích tắc, tôi nói với người bán để tôi nghĩ lại nên không mua. Rồi cầm 12 lá số này phóng về nhà. Về nhà, tôi ngồi giải trước 12 lá số này để có ý niệm trước, chờ đến khi gặp mặt người khách rồi sẽ rút ra lá số thích hợp với gương mặt người này. (*Sau này có tiền, tôi đã đến tiệm này và mua chương trình ấy. Bây giờ có lẽ tiệm Peerless Computer nơi bán chương trình xem tử vi này đã đóng cửa, nhưng tôi xin ghi nhận cái ơn quý vị đã gián tiếp giúp tôi trong thời gian thiếu thốn*).

Đĩa chương trình xem Tử Vi, hiện vật của Viện Bảo Tàng Văn Hóa và Tôn Giáo Thế Giới của VVQN.

Hôm sau, người khách đến, tôi đã giảng ro ro về lá số (*thực ra tôi đã chuẩn bị trước cả đêm rồi*). Người khách nghe thì rất phục, lúc tính tiền thì tôi tính 50 đô la theo giá biểu của tôi. (*Coi tổng quát 30 đô, đại vận thêm 10 đô, tiểu vận thêm 10 đô nữa*). Người khách trả 50 đô một cách thân nhiên.

Cầm 50 đô, tôi nghĩ cũng không thể giúp cho tôi giải quyết chuyện tôi cần thiết trong vài ngày nữa. Tôi mới gợi ý cùng người khách (*xin lỗi anh*):

- Anh muốn đóng membership không? (*Hội viên*)

Người khách hỏi:

- Membership có nghĩa là sao?

Tôi giải thích, nếu anh đóng thêm vài trăm dollars nữa (*đúng theo số tiền tôi cần*) thì trong suốt một năm anh gọi đến lúc nào cũng được, hỏi gì cũng được. Người khách không chịu, chào ra về. Có lẽ, cho đến giờ này, tôi là người đầu tiên cũng là người duy nhất trong giới huyền môn đặt ra lệ hội viên. Tiễn chân khách ra cửa, tôi nói với người khách:

- Hôm nay, khoảng 2 giờ sẽ có người mời anh đi ăn, nhưng anh đừng nên nhận lời. Nếu lỡ nhận thì đừng ăn chung với họ. Nếu lỡ ăn thì đừng nhậu và nếu lỡ nhậu thì đừng nói bậy, người ta có chuẩn bị không hay dành cho anh!

Người khách cười rồi bỏ đi (*cũng có thể là cái cười khinh vì có thể họ nghĩ là tôi cố nói vớ vẩn*). Khoảng tối hôm đó, người khách gọi đến tôi với giọng nói hốt hải:

- Thầy ơi! Chuyện đã có như vậy, bây giờ tôi phải làm sao?

Tôi không hỏi anh ta là chuyện gì mà chỉ trả lời:

- Thì anh đến đóng membership trước đã!

Người khách lật đật chạy đến đóng membership và như thế tôi đã có đủ tiền để xoay xở. Sau này, có nhiều người là nhân chứng trong chuyện đã kể lại cho tôi chuyện ngày hôm đó. Hôm ấy, quả thật đúng 2 giờ, người khách này được người ta mời để bàn chuyện làm ăn, rồi cũng nhậu nhẹt với nhau. Người khách này nói lỡ lời sao đó nên bị người ta chĩa súng vào đầu rồi hăm dọa... Sự việc giống như tôi đã nói. Sau này, nhiều người hỏi tôi:

- Tân coi bằng cách nào vậy? Coi sao mà hay vậy?

- Tôi chỉ nói đại!

Quả thật lúc đó, tôi chỉ nói đại, nói liều thôi, không hiểu sao sự việc lại xảy ra đúng như vậy. Sau này, càng lúc tôi xem càng tinh. Nhiều lá số tôi nhìn phớt qua mà nói vanh vách, kể cả nhiều trường hợp tôi không cần nhìn lá số mà nói vanh vách khiến ai cũng giật mình. Tiếng đồn về tài tử vi của tôi nổi lên, từ từ người ta phải sắp hàng, lấy hẹn mới coi được. Có nhiều lúc tôi đang dạy võ trong trường, trước cửa đã có hàng chục người đứng ngồi, đợi tôi dạy xong để mời tôi xem tử vi.

Tôi thấy xem tử vi thì mất giờ, vì tôi chỉ dự định dùng những ngày cuối tuần để xem nay thì lần ra rất nhiều nên tôi tăng giá dần, tăng giá dần, để hạn chế số khách, rồi đến lúc không xem tử vi nữa chỉ xem địa lý thôi mà có nhiều trường hợp tôi lấy hàng ngàn dollars cho một lần coi để không phải di chuyển nhiều nơi, nhất là tôi cũng không lái xe hay ho gì, nhưng người ta cũng sẵn sàng bỏ ra số tiền lớn như vậy để tham vấn cho bằng được.

Sự việc tiến mạnh với tốc độ nhanh rồi những case, những trường hợp lớn, những mưu chước lớn trong doanh nghiệp, trong chính quyền lần lần xuất hiện quanh tôi từ những nhà tài phiệt đến những bậc nguyên thủ quốc gia, các vị hoàng thân, đến những thủ tướng, bộ trưởng các nước lần lượt đến viếng trong thời gian “hành nghề” cực ngắn. Đó là chưa kể những tay mafia thú thiệt. Có lẽ trời đất muốn tôi thực tập để dẫn dắt chúng sanh sau này, nên từ lúc trẻ, trong thời gian này, có nhiều tham vấn mà người ta đặt ra để hỏi tôi. Dù mọi chiều hướng, đủ mọi hoàn cảnh trở triêu.

Trong đó có nhiều câu hỏi rất khó trả lời với bản tính của mình, như những câu hỏi về những phi vụ làm ăn không đúng, không chân chính một chút nào cả, nhưng là công việc mà thân chủ mình đang làm... Thực sự nếu tôi trong vị trí của họ, tôi sẽ có sự hành xử khác, cách thức khác để giải quyết chuyện được êm đẹp hơn, nhưng đằng này khi nghe những người lớn, có đầu óc thật giỏi lại có những cách đi, cách giải quyết vấn đề khá hẹp thì trong lòng cảm thấy có một cái gì đó nó không vui, nó khó chịu. Kẹt là người ta trả tiền để muốn nghe ý kiến theo đường hướng của người chứ đâu phải trả tiền để nghe “sách lược” của mình, thì làm sao có được chuyện giải quyết theo hướng của mình được? Cũng như họ xây một căn nhà rồi hỏi mình nhà ấy xấu tốt như thế nào, đưa một cái khuôn đã được định sẵn rồi mới hỏi chứ họ đâu có hỏi mình muốn có được một căn nhà tốt thì phải xây làm sao đâu? Sau này dạy Đạo thì đó là công việc đi đúng và thuận với lòng mình hơn, vì mình có thể nói thẳng: “Muốn có một căn nhà tốt thì phải xây như thế nào!”

Có lẽ Ôn Trên giúp tôi làm công việc này, trước là để kiếm sống, kế là cho tôi học, cho tôi thấy tường tận ở những ngõ ngách từ xã hội, kinh tế, chính trị... Phải nói là có Ôn Trên giúp 100%, chứ không thể nào với khả năng về Huyền Môn của tôi lúc đó (*thua xa và tệ hơn rất nhiều so với bây giờ*) mà có thể khiến có nhiều yêu nhân tìm đến như vậy! Mà nhiều lúc tôi chỉ nói cho lấy có, làm cho lấy có vì thực sự mình cũng không biết phải làm sao cả, nhưng chuyện làm cho lấy có ấy lại xảy ra...???

Như có một lần vào khoảng năm 1990 thì phải, một vị lãnh đạo của một quốc gia hỏi tôi trong giận dữ:

- Tôi muốn thăng đó phải đi! Tôi đã làm đủ mọi cách mà nó không đi được! Thầy làm cho nó đi giùm tôi!

Nếu hỏi tôi giải quyết chuyện mâu thuẫn như thế nào, hay làm sao để có chuyện hòa đồng, làm sao để làm nhẹ vấn đề... thì tôi sẵn sàng giúp không sao cả nhưng đằng này, hướng của người ta là dứt khoát, phải bỏ kẻ đối nghịch ấy và muốn tôi phải đi vào cái hướng người ta định đoạt, chứ đâu có hỏi ý kiến gì? Người ta đưa ra vấn đề, rồi nhìn, chờ đợi sự trả lời của tôi. Tôi chỉ vào một nơi trên tường và cũng... làm bộ đo đạc bức tường đó rồi nói:

- Vị treo đồng hồ ở chỗ này, người này sẽ tự động rút lui!

Tôi không hiểu sao, chỉ khoảng vài ngày sau, vị này gọi phone đến với giọng mừng rỡ gần như reo hò:

- Cám ơn Thầy, nó đã xin từ chức rồi... Thầy thật là hay! Tôi rất khâm phục Thầy ...

Vị này đã cười ha hả và đắc thắng. Với tôi, tôi biết thực tình cho dù có treo cả trăm cái đồng hồ nơi đó thì cũng không chuyển đổi được gì! Tôi chỉ bảo người này như là có làm một việc gì đó cho người và không muốn dây dưa, dính vào những

chuyện như vậy, tôi chỉ làm cho lấy có để mình đi về, để rút êm... nhưng có lẽ Ôn Trên đã giúp tôi, chắc chắn chứ không phải là có lẽ, các Chư Vị đã hành động cũng như hàng trăm, hàng ngàn lần khác. Chuyện lần này cũng vậy, đã xảy ra nhẹ nhàng không có bạo lực nên đã khiến người tự động rút lui...

Cuối cùng, tôi thấy tiền kiếm được cũng đủ tạm chi trả cho việc học nên tôi đã rút lui, chấm dứt cái nghề kiếm cơm này, nó thật không hợp với tôi, tôi khó nói khác lương tâm của mình để chiều lòng người ta được. Cho dầu không nói khác lương tâm nhưng không mở miệng nói ra điều sai của người thì cũng thấy khó chịu. Vì người ta sai hoàn toàn, tính toán sai hoàn toàn mà lại đòi được có, thì có và thành công làm sao? Nhưng tôi cũng không thể mở miệng nói được vì người ta chỉ tìm đến mình như tìm một thầy bói, đoán mò sự thành quả chứ đâu phải tìm đến mình như tìm một vị Thầy để học mà có được sự thành quả?

Như có lần, một người đang chuẩn bị tranh cử để dành ghế Tổng Thống, vị này hỏi tôi làm sao có thể thắng cử được? Tôi trả lời: “Vị phải tạo thêm âm đức!”. Người ấy hỏi âm đức là gì? Tôi đã giải thích, có lẽ có những khác biệt nhau về văn hóa lại thông qua Anh Ngữ nên khó lòng cho người ta hiểu về âm đức theo tư tưởng của người mình. Thế nên, tôi đã đưa sang một quan niệm dễ hiểu hơn là “vị phải thương người!”. Người này trả lời: “Tôi rất thương người! Nhưng những người nào tôi thương, sau đó đều hại lại tôi...!”. Tôi đã im lặng! Giải thích sao được? Họ đâu có phải tìm mình như tìm một Tôn Sư đâu? Họ chỉ hỏi chuyện với một ông thầy bói thuần túy mà thôi! Nếu là học trò của tôi, cái mâu thuẫn ngay chính trong câu nói của vị này để vị này thấy được cái tâm của mình “vị trách người nào vị thương cũng hại lại mình, vậy vị muốn làm Tổng Thống để làm cái gì? Làm một Tổng Thống phải là người thương cả dân tộc và xứ sở và cũng là người sẵn sàng chịu đựng búa rìu của cả dân tộc và xứ sở.. còn đảng này...”.

Cuối cùng, tôi cũng chiều lòng người này vì mình chỉ đứng ở mức độ tương xứng với họ là cầu ở sự huyền môn. Tôi chỉ vẽ lại căn nhà cho họ, bảo họ phải xây nhà như vậy, như vậy... các số đo nhà của tôi đưa ra, tôi tính theo Thiên Can nên chắc chắn không phù hợp với code của chính phủ nhưng họ đã làm mọi cách để đập bỏ căn nhà khá sang trọng mà họ đang ở để xây lại căn nhà theo số đo của tôi đưa ra. Người ta đã dám đập bỏ căn nhà của họ ở, coi ra chỉ có lá gan để làm một Tổng Thống nhưng chưa có đủ cái hạnh theo cái nhìn của tôi để làm một Tổng Thống.

Sau này dạy Đạo cũng vậy! Tôi có thể đường đường dạy những gì đúng cho người mà không ngại gì cả. Vì tôi không lôi kéo người đến học, không nhận tiền người đến học, thì không có lý do gì tôi phải chiều lòng người, nên tôi chỉ dạy những gì mà tôi thấy là đúng! Thế nên, sau này tôi thường muốn đệ tử sau khi thọ pháp xong thì nên trở về nhà, tự học, chứ đừng quây quần bên tôi vì mọi người sẽ buồn lòng bởi tôi thường nói thẳng. Dạy thì phải chỉ ra những điểm người ta cần sửa chứ! Nếu không thì cần một vị thầy để làm gì? Mà người ta thì rất ngại khi nghe nói thẳng.

Lúc trước người ta xem mình là thầy nhưng không xem là một Tôn Sư cũng vì chỗ đứng do mình chọn có khác, dầu cái tâm nó giống nhau. Lúc trước đơn giản, bây giờ cũng vậy nhưng làm Thầy dạy Đạo thì đúng với con người của mình hơn.

Nhớ lúc trước có lần, một vị lãnh đạo của một đất nước mời tôi đi dùng cơm tại một nhà hàng và nhà hàng thì họ để tôi chọn vì họ muốn tôi được vui lòng và thoải mái. Nhưng kẹt nỗi là tôi nghèo nên tôi chỉ biết nhà hàng nghèo và chỉ biết đến những món ăn nghèo, chứ tôi có từng đi nhà hàng sang hay ăn những món ăn sang đâu mà biết? Thế nên, khi tôi nói nhà hàng và nơi nhà hàng ấy thì người mời hơi có biến đổi trong ánh mắt làm cho tôi thấy sự thành tâm của người này không trọn vẹn. Cuối cùng thì chuyện đi ăn cũng thực hiện và trước khi đi thì an ninh được bố trí chung quanh nhà hàng, các vị an ninh chìm được rải đầy. Trong nhà hàng, nơi bàn ăn chỉ có mình tôi và vị này ngồi nên thấy rất lạc lõng. Tôi thấy một số vị an ninh mà tôi biết mặt vì cùng xuất phát từ một nơi để đến đây, các vị ấy lại ngồi những bàn chung quanh của nhà hàng, tôi ngạc nhiên hỏi vị này:

- Tại sao vị không gọi mấy người đó ngồi đây ăn chung? Tại sao họ lại ngồi đằng kia vậy?

Ngày nay, đọc lại những dòng này thì tôi thấy ngày xưa mình đã không hiểu một yếu nhân khi ra đường là như thế nào? Tôi cứ nghĩ là ai cũng bình dân như mình. Có lẽ vị này đã “nhịn” cái cách bình dân của tôi hết nỗi rồi nên vị này trả lời có hơi gằn giọng một chút:

- Tụi nó phải ngồi ở chỗ đó!

Là một sinh viên nghèo, nhà mình lại mở cửa cho toàn thiên hạ vào ở, ai không có chỗ ở thì cứ vào ở. Hạng cùng đinh, đầu đường, xó chợ ai đến cũng được. Khi ăn thì ngồi ăn chung, khi đi đâu thì đi chung, tôi không hề có phân biệt về giai cấp và con người chi cả, nên lúc đó tôi không quen cái cảnh, cùng đi chung từ một nơi nhưng khi đến nhà hàng ăn thì người ngồi một nơi, người ngồi một nẻo, hơi kỳ... nhưng nếu vị lãnh đạo nhà nước này nói với tôi “đó là nhiệm vụ của họ” thì có thể tôi mừng tượng ra, đảng này nói với cách có vẻ hơi... khinh người một chút thì tôi thấy hơi... dỗi.

Như có lần, một vị cố vấn của Tổng Thống mời tôi dùng cơm tại nhà, lúc ấy có chú thiêm Út của tôi từ Virginia sang thăm tôi và tôi đã rủ chú thiêm của tôi cùng đi.

Bàn ăn có bốn người: Tôi, vị này và chú thiêm, thì một lúc sau có một người chạy vào tính báo cáo sự việc, vị này ngừng ăn, nhìn người báo cáo và hỏi:

- Mày đã ăn cơm chưa?

Chỉ có câu hỏi như vậy nhưng không hiểu sao người báo cáo lại lật đật chạy ra, chạy như bị rượt đuổi. Tôi lấy làm lạ, tại sao chỉ hỏi như vậy mà người ta lại sợ và chạy đi. Tôi đặt nghi vấn này hỏi chú Út, thì chú trả lời rằng:

- Đang ăn cơm thì tới phá đám cái gì? Bộ mày không thấy người ta đang ăn sao? Ý của vị này là như vậy!

Giải thích như vậy thì tôi hiểu, cũng qua đó, tôi thấy những lớp người như vậy họ khác cách sống của tôi nhiều. Với tôi, dù đang ăn cơm khi có việc, có sự cố, tôi liền bỏ bữa mà tập trung giải quyết công việc, hoặc đang ngủ nhưng khi hữu sự, tôi cũng phải bật dậy lo công việc trước sự dành riêng cho cá nhân mình. Buổi ăn có thể đợi mình, giấc ngủ có mất giấc ngủ này thì còn giấc ngủ khác nhưng sự việc, thì phải nghe xem đó là sự việc gì, có quan trọng không? Nếu không là quan trọng thì có thể tiếp tục buổi ăn, tiếp tục giấc ngủ, còn quan trọng thì sao? Không giải quyết thì sau này sẽ không còn buổi ăn ngon, không còn giấc ngủ lành nào kế tiếp chờ đợi mình cả. Hoặc ngại vì sự có mặt của tôi và chú thiêm thì thiếu gì cách để nghe sự báo cáo ấy là gì? Chuyện gì đã xảy ra?...

Cũng có thể do cái cách tôi như vậy nên người ta thương vì trước mắt của người thì tôi giỏi nhưng không có gian, đời sống đơn giản, biết sống đủ và biết dừng chân, nên lúc ấy, theo sự hiểu của tôi, người ta gần như nghe 100% những gì từ tôi, vì người ta thường khoe với nhau về tôi, dẫu rằng tuổi đời của tôi lúc đó chỉ hơn 20, dẫu rằng sau đó tôi đã không hành nghề xem toán số nữa nhưng người ta vẫn tìm đến. Thậm chí có một nguyên thủ quốc gia nhận tôi làm con nuôi nhưng tôi đã từ chối vì làm sao họ sánh được với Đức Ngài? Có lần vị này hỏi tôi:

- Có thể ta đặt con tên là Jonathan nhé?

Tôi trả lời:

- Tên tôi là Tân, vị có thể gọi tôi là Tân!

Cũng giống như những nhà khoa học có những phát minh lớn nhưng đời sống của họ thì rất là ngây ngô. Tôi cũng vậy, là một thái cực so lớn với công việc làm, sự hoạch định,... đời sống cá nhân của tôi nó rất ư đơn giản. Như vào khoảng năm 1990, sau khi giúp cho một nhà tài phiệt của Taiwan, người ta đã tặng cho tôi một chiếc xe Mercedes đời mới mà giá thị trường của nó lúc ấy hơn 80 ngàn dollars. Tôi đã không nhận tặng phẩm này dẫu rằng người ta cố nài nỉ... nhiều vị pháp hữu thời ấy nghĩ rằng tôi đã giữ đúng giới luật của Đức Ngài là cứu bệnh thì không được nhận thù lao nên tôi đã không nhận và họ đã khen tặng hành động này.

Thực sự lúc ấy tôi không có giữ giới luật nào hết, vì tôi không biết có luật như thế, tôi chỉ không nhận vì tôi đã nghĩ: "Mình sẽ không đủ tiền để mua bảo hiểm cho chiếc xe này!". Tôi chỉ nghĩ, xe quá sang và quá mắc nên bảo hiểm sẽ cao và mình sẽ không đủ tiền cho đồ xa xỉ. Thế thôi!

Sau này, trước khi về Việt Nam, tôi có nhận một vài món quà tặng nhỏ, tặng phẩm từ những người được giúp bệnh để mang về cho Đức Ngài, Đức Ngài đã ngạc nhiên khi nhìn những món quà này:

- Ai cho con trị bệnh rồi nhận quà?

Tôi ngạc nhiên:

- Ba có nói trị bệnh thì không được nhận tiền thôi mà chứ đâu có nói không được nhận quà?

Đức Ngài nói:

- Nhận tiền với nhận quà có khác gì nhau?

Tôi hơi bất ngờ, vì trước đó, tôi thực tình nghĩ quà và tiền là khác nhau, nhưng tôi chống chế:

- Nhưng lúc con vượt biên đi, Ba đâu có nói con không được nhận gì đâu?

Đức Ngài nói:

- Vì lúc đó Ba biết con sẽ bị đói, con giúp cho người ta để người ta cho con cái ăn nhưng khi qua được cái đói thì phải ngừng lại chứ?

Nhờ chuyến đi trở về Việt Nam ấy nên tôi mới biết là trị bệnh thì không được nhận đồ. May là nhờ ở tánh đơn giản, biết đủ, biết dừng nên đời sống tự nhiên của tôi, tôi cũng không nhận sự báo đáp của ai cả dẫu rằng lúc ấy tôi cũng không biết chi là luật đạo.

Thông thường sau khi giúp gì cho người, dẫu không lấy tiền, vì tôi đã có đủ tiền để học và không hành nghề thuật số nữa, nhưng người ta luôn tìm hỏi và tìm cách để đáp trả. Đối với những người có quyền thế, tôi thường xin người ta giúp cho đồng bào và đất nước thay vì nhận thù lao cho chính mình.

Như tôi đã xin một nhà tài phiệt bỏ tiền cho tôi được học một số thủ thuật về tài chánh do chính phủ huấn luyện. Đầu tư trên những ngân hàng bị phá sản.... Chương trình này chỉ dành riêng cho những nhà tư bản lớn dùng làm dự phòng mỗi khi hệ thống ngân hàng của Mỹ bị sụp đổ. (Vào năm 1990, có khoảng 500 ngân hàng tại Hoa Kỳ bị phá sản. Lúc ấy tôi có người bạn là Giám Đốc ngân hàng Bank of America, một tập đoàn ngân hàng lớn nhất nước Mỹ, ông S.N., chính ông cũng không biết đến cách thức này khi tôi nói chuyện cùng ông). Phải là tài phiệt thì mới có tiền để học, vì một cuốn sách mỏng, giá của nó cũng hơn 3000 dollars rồi. Tôi xin học với ý định để dành là một món quà cho xã hội, con người sau này khi cần thiết. Tôi cũng xin Tổng Thống Aquino giúp cho đồng bào Việt Nam tại trại tỵ nạn ở Philippines, xin chính phủ Mỹ, tập đoàn ngân hàng World bank (hay Trans World Bank tôi đã quên tên, người chủ nợ lớn nhất của VN ở thời điểm 1990) viện trợ nhân đạo cho Việt Nam (viện trợ nhân đạo đầu tiên của chính phủ Mỹ dành cho Việt Nam là hàng viện trợ Y Tế vào khoảng đầu thập niên 1990). Lúc ấy World bank đang làm trung gian cho chính phủ Indonesia đòi Việt Nam phải trả nợ về nông sản (thời gian đó Indonesia đang bị hạn hán, người dân bị đói, Thủ Tướng thì mới bị ám sát và bao nhiêu đảng phái đang tranh giành chức vụ Thủ Tướng, Việt Nam thì lại chưa giao nông phẩm). Khi được hỏi ý kiến, tôi đã không trả lời chi về chuyện đòi nợ mà chỉ nói làm gì cũng nên lấy lễ đi đầu. Ở Mỹ đồ y tế thặng dư rất nhiều, toàn là đồ mới dù còn nằm trong kho

nhưng phải hủy bỏ nếu qua thời hạn hay có những phát minh khác thay thế... Tôi đã đề nghị nên tặng những phẩm vật y tế ấy cho Việt Nam. Lúc ấy, dầu Mỹ chưa bỏ lệnh cấm vận và hai nước chưa có quan hệ bình thường với nhau nhưng tôi không bắt gặp một ánh mắt bất đồng nào khi tôi nêu đề nghị này, chắc rằng ai cũng biết và cảm nhận được mọi điều tôi nói đều xuất phát từ tình người.

Có lẽ từ những điểm đó, từ những điểm không bao giờ xin một điều gì cho mình, dầu mình cũng đang thiếu thốn nên tôi không hề bị người ta khinh mà trái lại, tôi được người kính trọng. Trong một buổi họp với Tổng Thống và vài quan chức, với một cái bàn hình chữ nhật, tôi được mời ngồi giữa bàn, Tổng Thống và các quan chức thì ngồi hai bên. Hay có lần, tôi và Bibi đi thăm một gia đình của một tướng lãnh Hoa Kỳ, đang ngồi trong phòng khách ở kế cửa chánh, một vị Thái Tử của một xứ Châu Phi đến, người nhà của vị tướng lãnh này ra đứng trước cửa và nói với vị Thái Tử kia rằng:

- Thầy của chúng tôi đang ngồi ở phòng khách, phiền vị đi vào bằng cổng sau.

Vị Thái Tử ấy đã vào nhà từ cổng sau rồi được dẫn lên phòng khách để chào tôi xong thì người nhà mời vị Thái Tử ấy ra sau đợi cho đến khi tôi và Bibi ra về thì họ mới tiếp vị Thái Tử ấy...

Thời gian của cái đói và nghèo cùng với đạo đức, đời sống, tư tưởng của mình trong cuộc đói nghèo ấy cuối cùng cũng đã qua. Mọi hành động, tư tưởng của mình thì có trời biết, đất biết. Sự sống lành đã tự đưa mình sống đúng luật mà nhiều lúc bản thân cũng không biết chi là luật. Luật của đất nước, luật của Đạo và luật của tình đời.

Rồi đến ngày quan hệ ngoại giao giữa 2 nước Hoa Kỳ và Việt Nam bắt đầu sáng sủa, tôi trở về quê hương để thăm nhà, sau một chuyến đi mà tôi đã nghĩ rằng khó có ngày trở về.

Trong một buổi tối, Mẹ tôi hỏi tôi trong sự vui cười: “Nghe nói cậu ám làm đủ nghề hết...” Mẹ tôi cười khoái trá. Ba tôi, Đức Ngài chỉ ngồi im lặng nhìn tôi, một cái nhìn thoáng qua nhưng đầy cả sự thấu hiểu tâm can trong đó. Ba tôi đi ngang qua tôi, nói nhỏ vào tai tôi, một câu nói ngắn mà làm tôi suýt bật khóc:

- Đói quá, con làm đại phải không?

Tôi chỉ im lặng, không trả lời, dầu rằng gần đó Mẹ tôi vẫn cười ha hả, có lẽ bà không nghe những gì mà Ba tôi nói nhỏ bên tai tôi. Rồi Ba tôi nói như ông muốn cho cả nhà cùng nghe:

- Tốt! Tay làm hàm nhai! Phải biết sống như vậy!

Rồi ông nhìn tôi:

- Làm gì thì làm, đừng bao giờ làm hại đến quê hương, xứ sở!....